

Der henvises herom til betænkningens afsnit XIV, kap. 5.1.

Påtalefrister

Til § 21

Bestemmelsen svarer i *stk. 1 og 4* til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 83. Det følger heraf, at der for fysiske personer – jf. *stk. 2* om juridiske personer – som udgangspunkt gælder en 2-årig påtalefrist i bøde-/konfiskationssager, hvorimod påtaleforældelsen i andre sager beror på en konkret vurdering af, om der er forløbet så lang tid, at der ikke længere skønnes at være forudsætninger for at iværksætte foranstaltninger.

Da det således alene er i bødesager, der gælder en bestemt frist, indeholder bestemmelsen ikke en bestemmelse svarende til straffelovens § 94, *stk. 4*, hvorefter forældelsesfristen i en række nærmere opregnede sædelighedssager tidligst regnes fra den dag, den forurettede fylder 18 år. Baggrunden for straffelovens § 94, *stk. 4*, er, at et barn på grund af et nært forhold eller et på anden måde særligt forhold til misbrugeren kan føle sig presset til at hemmeligholde misbruget. Idet tilsvarende hensyn gør sig gældende i Grønland, indgår forurettedes alder efter gældende praksis i sædelighedssager i et vist omfang i den skønmæssige vurdering af, hvorvidt en sag antages at være forældet. Tilsvarende momenter forudsættes også fremover at indgå i vurderingen af, om forældelse er indtrådt efter *stk. 4*.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til straffelovens § 93, *stk. 1, nr. 1, 2. pkt.*, hvorefter den 2-årige forældelse ved bødesager ikke finder anvendelse ved juridiske personers kriminalretlige ansvar. Bestemmelsen er medtaget for at sikre, at sager ikke forældes alene på grund af den omstændighed, at juridiske personer kun kan blive foranstaltet med bøde (samt pålægges konfiskation og andre retsfølger), jf. § 17 med bemærkninger. Bestemmelsen indebærer imidlertid ikke, at sager mod juridiske personer aldrig forældes, idet *stk. 1, nr. 2*, fortsat finder anvendelse på juridiske personer. Efter denne bestemmelse, jf. *stk. 4*, bør retten frifinde den juridiske person, hvis der er tale om en overtrædelse, der for en fysisk person alene ville foranstaltes med bøde og som på grund af 2-års fristen i *stk. 1, nr. 1, 1. led*, er forældet. Bestemmelsen forudsætter således, at retten – idet der i øvrigt ikke findes strafferammer i kriminalloven – i et vist omfang må vurdere, hvorvidt en tilsvarende sag mod en fysisk person ville være forældet.

Bestemmelsen i *stk. 3*, der er ny, svarer til straffelovens § 94, *stk. 2*, som tager sigte på forårsagelsesdelikter, det vil sige forhold, hvor det kriminalretlige ansvar er betinget af en vis følge. I disse tilfælde løber påtalefristen først fra følgens indtræden. Bestemmelsen vil navnlig kunne få betydning i bøde-/konfiskationssager, idet der alene i disse er en absolut påtalefrist på 2 år, jf. *stk. 1, nr. 1*.

Bestemmelsen svarer i *stk. 5 og 6* et vist omfang til den danske straffelovs § 94, *stk. 5 og 6*, og de foreslåede nye bestemmelser indebærer således, at den toårige påtalefrist for forbrudelser, der kan medføre bøde eller konfiskation, under visse omstændigheder kan afbrydes.

Efter *stk. 5* afbrydes påtalefristen ved ethvert rettergangsskridt, hvorved den pågældende sigtes for overtrædelsen. Heri ligger, at fristen afbrydes, hvis anklagemyndigheden indleverer et anklageskrift til retten. Også rettergangsskridt under efterforskningen kan imidlertid afbryde fristen, f.eks. ved at anklagemyndigheden sender en begæring til retten om et indenretligt forhør, ransagning eller beskikkelse af forsvarer.

Bestemmelsen indeholder endvidere regler om afbrydelse i de tilfælde, hvor kriminelle sager kan afgøres af administrative myndigheder. I sager, der kan afgøres med bødeforelæg udfærdiget af politiet, afbrydes påtalefristen således, når den sigtede gøres bekendt med bødeforelægget. I andre sager, hvor en bøde for en overtrædelse kan pålægges af en anden administrativ myndighed, afbrydes påtalefristen allerede, når den pågældende gøres bekendt med, at den pågældende er sigtet for overtrædelsen.

Bestemmelsen indeholder endelig en regel om, at der ikke kan ske fristafbrydelse over for en juridisk person med virkning i forhold til enkeltpersoner. På tilsvarende måde vil en fristafbrydelse over for en person i anledning af en overtrædelse begået af en juridisk person ikke kunne tillægges virkning i forhold til andre personer, der måtte have andel i overtrædelsen. Fristafbrydelse over for enkeltpersoner kan således kun ske, hvis der foretages afbrydelsesskridt over for de enkelte personligt. Bestemmelsen svarer til straffelovens § 94, *stk. 5, 5. pkt.* Bestemmelsen indeholder derimod ikke en bestemmelse svarende til straffelovens § 94, *stk. 5, 4. pkt.*, henset til, at der ikke gælder nogen absolut frist for påtale mod juridiske personer, jf. bestemmelsens *stk. 2*.

Efter *stk. 6* løber påtalefristen videre efter en fristafbrydelse, hvis sigtelsen frafaldes af anklagemyndigheden, uden at afgørelsen herom omgøres af rigsadvokaten. Tilsvarende gælder, hvis anklagemyndigheden standser forfølgningen på ubestemt tid. Hvis stands-